

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **EFE cz, s.r.o.**, se sídlem Blanická 834/140, Ostrava, zastoupené Mgr. Ing. Martinem Janotou, advokátem se sídlem 28. října 1727/108, Ostrava, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3. 10. 2016, čj. ČTÚ-34 836/2016-603/II.vyř., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2018, čj. 10 A 212/2016-19,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2018, čj. 10 A 212/2016-19, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími žalovaného byl přiznán odkladný účinek námitkám, které žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti vyřízení reklamace vyúčtování ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací u telefonní stanice č. X. Předseda Rady žalovaného rozhodnutím změnil rozhodnutí žalovaného, a to tak, že odkladný účinek námitkám proti vyřízení reklamace stěžovatelce nepřiznal, neboť pro to nezjistil žádný zákonný vážný důvod. Rada žalovaného následně v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla rozklad stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí předsedy Rady žalovaného.

[2] Proti v záhlaví označenému rozhodnutí správního orgánu podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jenž ji usnesením odmítl podle § 68 písm. b), za použití § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že předmětem sporu není spor týkající se veřejného subjektivního práva stěžovatelky, ale soukromoprávní spor mezi dvěma subjekty soukromého práva, o němž rozhodl na základě zvláštní pravomoci správní orgán ve sporném řízení. Dospěl proto k závěru, že se v posuzované věci nejedná o věc správního soudnictví, ale o věc vyplývající ze vztahů soukromého práva, a tudíž má být projednána v občanském soudním řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatelka napadla usnesení městského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrdí nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[4] Namítá, že městský soud nemusel žalobu odmítat a mohl přezkoumat napadené rozhodnutí správního orgánu. Příslušnost věci správnímu soudnictví má dávat § 107 odst. 9 písm. b) bod 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění účinném od 1. 2. 2016 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Vady rozhodnutí správního orgánu by jinak nešlo opravit prostřednictvím mimořádného opravného prostředku. Civilní soudy žaloby o telekomunikačních smlouvách odmítají, přičemž odkázal na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 6. 2013, čj. 38 C 126/2013 – 7. Následně kasační stížnost doplnila. Ve věci nebylo doposud vydáno meritorní rozhodnutí. Napadené rozhodnutí správního orgánu je procesní povahy, protože se jednalo pouze o odkladném účinku. Věcně příslušným je tedy soud ve správním soudnictví. K tomu odkázala na usnesení zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát pro rozhodování kompetenčních sporů“) ze dne 3. 11. 2009, čj. Konf 84/2008-9. Závěrem navrhla usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[6] Předmětem sporu je otázka, zda městský soud napadeným usnesením žalobu správně odmítl, neboť předmětem sporu není spor týkající se veřejného subjektivního práva.

[7] Podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích platí, že *účastník, který je koncovým uživatelem, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, je povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.*

pokračování

[8] Podle § 64 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích platí, že *účastník, který je koncovým uživatelem, popřípadě uživatel má právo uplatnit reklamaci na vyúčtování ceny nebo na poskytovanou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací.*

[9] Podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích platí, že *nevyhoví-li podnikatel poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací reklamaci podané podle § 64 odst. 7 až 9, je účastník, popřípadě uživatel oprávněn podat u Úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace nebo marného uplynutí lhůty pro její vyřízení (§ 64 odst. 10), jinak právo uplatnit námitku zanikne. Podáním námítky není dotčena povinnost podle § 64 odst. 1, Úřad je však v odůvodněných případech oprávněn na žádost účastníka, popřípadě uživatele rozhodnout, že podáním námítky se splnění povinnosti podle § 64 odst. 1 odkládá až do rozhodnutí o námitce. Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.*

[10] Podle § 2 s. ř. s. platí, že *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Občanský soudní řád v § 244 odst. 1 na druhé straně stanoví, že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírcí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen "správní orgán") podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Tato právní úprava má zajistit účastníkům v případech, kdy správní orgán rozhodl v rámci své kompetence o soukromoprávní věci, jiný způsob ochrany jejich práv než v řízení ve správním soudnictví.*

[11] Tuto zásadu ovšem nelze aplikovat na přezkoumávané rozhodnutí Rady žalovaného, neboť v tomto případě nejde o rozhodnutí „o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva“ ve smyslu § 244 odst. 1 o. s. ř. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí zvláštního senátu pro rozhodování kompetenčních sporů sp. zn. Konf 84/2008, neboť jak uvedl zvláštní senát pro rozhodování kompetenčních sporů, „*pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí*“.

[12] V posuzované věci se jedná o rozhodnutí o odkladném účinku námitek proti vyřízení reklamace vyúčtování ceny za telekomunikační telefonní služby podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. Správní orgány rozhodovaly o odkladném účinku námitek stěžovatelky ve správním řízení zahájeném na základě jejích návrhů, v nichž rozporovala cenu za telekomunikační služby poskytnuté v roce 2014. Správní orgány v dané věci nerozhodly věcně o sporu nebo jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, neboť rozhodování o odkladném účinku je procesní otázkou. V takovém případě nemohu soudy vést řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem podle části páté o. s. ř. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přímo vyplývá, že „*přezkum procesních otázek, včetně procesních rozhodnutí, je vyhrazen správnímu soudnictví*“ (srov. rozsudek ze dne 25. 10. 2018, čj. 10 As 202/2018-84). Jak uvádí Nejvyšší

správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2012, čj. 5 As 119/2011-89, „*podrobit soudnímu přezkumu ve správním soudnictví pak ve smyslu odkazovaného rozhodnutí [usnesení zvláštního senátu pro rozhodování kompetenčních sporů sp. zn. Konf 84/2008] půjde některá rozhodnutí procesní povahy (např. rozhodnutí o účastenství, rozhodnutí o zastavení řízení pro neodstranění vad podání atd.) a to i za situace, kdy jsou činěna v řízení, jehož meritorní rozhodnutí budou přezkoumávat civilní soudy.*“

[13] Vztah mezi poskytovatelem služby, který je obchodní korporací podnikající v oblasti poskytování telekomunikačních služeb, a účastníkem telefonní stanice je nepochybně vztahem soukromoprávní povahy. Bez ohledu na charakter právního vztahu mezi účastníky je však zřejmé, že ve správním řízení o tomto soukromoprávním sporu, případně vydaná rozhodnutí procesní povahy podléhají přezkumu soudy ve správním soudnictví. Jak uvedl zvláštní senát pro rozhodování kompetenčních sporů ve věci sp. zn. Konf 84/2008, opačné nazírání (tj. teze, že je-li „hlavní“ věc charakteru soukromoprávního, pak i veškerá procesní rozhodnutí jsou soukromoprávní také) je vadné a není důvodné ani správné.

[14] Stěžovatelka dále s odkazem na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 6. 2013, čj. 38 C 126/2013 – 7 namítala, že civilní soudy žaloby o telekomunikačních smlouvách odmítají. K této námitce soud uvádí, že problém řešený v daném usnesení se zcela míjí s nyní projednávanou věcí. Obvodní soud pro Prahu 4 řízení zastavil a postoupil věc žalovanému, neboť se žalobkyně v daném řízení domáhala, aby soud uložil poskytovateli veřejně dostupné služby elektronických komunikací povinnost dodávat jí služby na základě smlouvy uzavřené podle § 63 zákona o elektronických komunikacích. Domáhala se tedy meritorního soudního rozhodnutí ve věci, o které věcně rozhoduje jiný orgán (žalovaný) podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ve spojení s § 7 odst. 1 o. s. ř. Věcná příslušnost soudu je však dána až následně, nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, jako v nyní projednávané věci. K rozhodnutí jiného orgánu v namítané věci však v řešené věci ještě nedošlo. Obvodní soud pro Prahu 4 se proto případem správně odmítl věcně zabývat a tato námitka stěžovatelky není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadené usnesení městského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. prosince 2019

pokračování

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu